

„Vai de acele nații, unde un mic număr de cetățeni își întemeiază puterea și fericirea lor pe robirea gloatelor.”

- Nicolae Bălcescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 20 (591/1065)
16-22 noiembrie 2011

Vindem tot, dar nouă cine ne șterge datoriile de țară?

Cezar A. Mihalache

În timp ce Greciei i-a fost ștearsă mai bine de jumătate din datoria de țară, asupra României continuă presiunile pentru vânzarea cât mai grabnică și pe nimic și a ultimelor companii naționale. Totul sub pretextul eliminării „găurilor negre” din economie, a arieratelor și datoriilor unor companii pe care, grație complicității dintre politicienii trădători și interesele anumitor investitori, le așezăm pescheș la poarta UE. Culmea, datoriile acumulate nu către țările străine, pentru că nimeni de afară nu a pus osul la clădirea acestor coloși, ci datoriile către sectoare ale propriei noastre economii.

Și atunci, noi de ce să nu ne anulăm măcar datoriile către noi înșine? Atât măcar, pentru că oricum nu se va înghesui nimic să ne șteargă din datoriile externe. Poate doar dacă vom avea curajul să cerem și noi, prin referendum, un audit de țară. Să vedem unde s-au dus banii de la FMI, Banca Mondială și BEI, câți s-au întors de fapt către băncile părtașe sistemului acelora care ne-au împrumutat și, în cele din urmă, a vedea care este valoarea reală a datoriilor de returnat.

Dar, în loc să invocăm și noi, acum, în plină criză, când țările democratice privesc pragmatic spre posibile naționalizări, dreptul de a ne fi șters măcar un procent din datoriile externe (măcar în mod simbolic), noi scoatem la vânzare și ultimele resurse pe care ne putem sprijini pentru a depăși criza.

În aceste condiții, dar, mai ales, după o evoluție în UE în care nu ni s-au permis nici măcar politici protecționiste, Statul Român ar putea invoca dreptul de a-și șterge din datoriile structurilor economice. Pentru că, nici măcar nu vorbim de datorii cu adevărat însemnate.

De fapt, sunt datorii ridicol de mici în comparație cu valoarea resurselor în sine pe o piață aflată în penurie. Căci, deloc paradoxal, în noile condiții ale economiei globale, aflată în

pragul penuriei de resurse, până și aceste „găuri negre” (ale căror datorii ni se par nouă insumontabile și rușinoase pentru că așa am fost învățați să privim lucrurile) redevin valoroase.

Atât de valoroase încât Statul Român ar trebui

să-și asume ștergerea datoriilor principalelor companii. Dar nu! Statul Român aministiază doar „investitorii” străini, anulând pentru aceștia și taxe, și redevențe.

Nu face acest lucru și în folosul puținelor companii românești care, dacă ar pleca la drum cu datoriile definitiv șterse, ar putea da un imbold, dacă nu reindustrializării țării, măcar depășirii crizei economice.

Ba, dimpotrivă, în loc să-și asume dreptul de a-și face propria-i ordine în propria-i curte, ștergând astfel de datorii, statul portocaliu vrea să vândă și ultimele noastre resurse. Iar umilința este și mai mare dacă ne gândim dreptul de mediator al acestor „privatizări” și l-a arogat tocmai FMI, iar cumpărător va fi de bună seamă o companie din sau cu interese în UE. Acel UE care ne scoate ochii cât de urâți, slăbănogi și milogi suntem, dar căruia îi curg balele la vederea reurselor noastre. Acum, a venit rândul jefuirii Companiei de exploatare a cuprului „Cuprumin”. Societate care exploatează zăcămintele de la Roșia Poieni, adică mai bine de 60 la sută din resursele de cupru ale țării. (Iar aici se impune o paranteză: oare ce mesaj a vrut să transmită de fapt președintele când a prezentat țării fotografiile de la Roșia Poieni, zona de cupru, ca fiind exploatarea de aur de la Roșia Montana, fiind greu de crezut că le-ar fi încurcat accidental?).

Compania „Cuprumin” va fi scoasă așadar la privatizare pentru ridicolul preț de 60 milioane euro. O sumă ce poate părea uriașă pentru noi, cei sărăciți și

înfomețați, și pentru care o bacnotă de zece euro este echivalentă cu supraviețuirea pe o săptămână, dar care este mult subevaluată, numai valoarea întregului zăcământ de cupru depășind exponențial această cifră.

Cum s-a ajuns la acest preț? Simplu! Firma care s-a ocupat de evaluare a motivat că la astfel de privatizări nu trebuie să se țină cont și de valoarea zăcământului, chiar dacă zăcământul de 3,6 milioane

tone se ridică, la prețul de azi al cuprului, la peste 20 miliarde euro. Pentru firma evaluatoare cel mai mult a contat, nu zăcământul, ci datoriile companiei. Adică... mai bine de 60 milioane lei!

Actuala putere, o putere criminală (și economic, și social), o putere care a intrat de mult în sfera penală (neavând în istorie exemplul unei devalizări și subminări a economiei unei țări de o asemenea anvergură) a decis vânzarea pe nimic a unei societăți care numai anul trecut a înregistrat un profit de 8,5 milioane de euro. Ceea ce echivalează, într-un calcul grosier, cu recuperarea prețului de cumpărare de către cel ce va pune laba pe această companie, doar pe seama profitului realizat acum, în mai puțin de opt ani. Asta la prețul de azi al cuprului. Numai că prețul pe bursă crește zilnic și cum este de așteptat ca noul proprietar să exploateze în regim draconic, fără să-i pese de riscurile la care sunt supuși minerii sau efectele asupra mediului, această amortizare se va face și mai repede.

Astfel, după ce am rămas fără petrol și gaze, este posibil să pierdem și controlul asupra exploatărilor de cupru.

Vor urma aurul, uraniu, apa – deja înhățată de feluriti „investitorii” străini. Or, dacă vom rămâne pe departe indiferenți, vom ajunge să ne cumpărăm și apa de băut dată de munții noștri tot de afară.

Despre greci, fără mânie...

Ruxandra Hurezean

Elena Udrea spune că Papandreou este vinovat de criza grecească, pentru că este populist, europenii fac bancuri pe internet și spun că vinovați sunt grecii pentru că ar fi puturoși. FMI crede că de vină e guvernul, în toată slăbiciunea dar și inconsecvența lui. Dar, statisticile indică și ele ceva important. Poate mai important, într-un studiu dat publicității acum o jumătate de an arătându-se că grecii muncesc mai mult decât germanii, contrazicând și bancurile și declarațiile cancelarului german. Studiul, bazat pe rapoartele OECD și pe datele Eurostat, a demonstrat că durata de muncă a unui german este de 1 390 de ore pe an, adică substanțial mai mică decât a unui grec (2 119 ore), a unui portughez (1 719 ore) sau a unui spaniol (1 654 ore). Un francez lucrează 1 554 de ore pe an, potrivit cercetării.

O altă informație dată recent publicității arată că fenomenul corupției din Grecia a atins niveluri paroxistice: 800 de milioane de euro pe an.

Așadar, nu lenea grecilor este de vină, ci tocmai corupția care înghite bani și-l împovărează pe grec și mai mult decât îl împovărează criza mondială. Grecii trebuie să se trezească mult mai devreme decât alte popoare pentru a hrăni din munca lor un stat atât de corupt, și o datorie externă uriașă.

Grecii au greșit și sunt și ei vinovați. Dar nu pentru că nu se trezesc destul de devreme, ci pentru că nu s-au deșteptat mai de demult. Ei ar trebui să se scuture de povara corupției, pentru că grecul de rând a plătit și sutele de „Porsche Cayenne” din parcările grecești și

luxul potențailor greci.

Acum, tot pe seama lor se fac bancuri acide.

Povestea adevărată a vieții unui agricultor grec începe înainte de răsăritul soarelui. La patru dimineața este pe câmpul de tutun.

La zece vine acasă, pentru că soarele arde până la sânge. La patru după-amiază pleacă, iar din câmp se mai întoarce la nouă seara. Grecul de rând pescuiește, construiește pe orice colț de stâncă, face șosele și cultivă măslin, mii de hectare, cât vezi cu

ochii. Nimeni nu-și poate închipui cât timp îi ia asta.

Grecii fac și turism, și oierit, și navigație și agricultură, spre deosebire de alte popoare, mai „specializate”, ei sunt mult mai adaptabili la nevoile vieții.

Sunt, dincolo de ce se spune prin cancelariile europene, îndreptățiți să se supere pe lume. Ei au fost obligați să muncească mult mai mult pentru a acoperi și corupția statului lor, pentru a o hrăni zilnic.

E vina lor, veți spune! Da și nu. Germanul de azi e moștenitorul unui stat mai curat, funcțional, nu a stat sub papucul turcilor, a avut vreme să-și șlefuiască instituțiile.

Atât cât i-am cunoscut eu pe greci, ei sunt primii care se trezesc dimineața. Poate că acum se vor și deștepta! Iar românii trebuie să ia aminte bine la ce li se întâmplă grecilor: corupția îi costă doar pe cei sărmani.

Bucuriile trăite de un „european modern” în Transilvania

Ilie Șandru

Nu știu a câta oară mă tot întreb – și întreb! – dacă a ajuns într-adevăr România un sat fără câini? Se pare că așa este, a ajuns! Și nu de ieri, de alaltăieri, ci de multă vreme. Constatarea aceasta a devenit istorică din moment ce și deputatul liberal de Mureș, Emil Aurel Dadea, a ajuns la această concluzie, formulată în discursul rostit în Camera Deputaților, în 1928, când a spus: „Ei – adică ungurii transilvăneni, n.n. – au văzut că în statul român se pot multe și au ajuns la concluzia că este un sat fără câini!”

Au trecut de atunci mai bine de opt decenii. Vremurile s-au schimbat. S-au schimbat și generațiile, inclusiv cele ale ungarilor care, în urma unui proces legitim, impus de realitatea istorică, au trăit și trăiesc pe pământul românesc al Transilvaniei, devenită parte integrantă a României „stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”, în urma actului istoric din 1 decembrie 1918, de la Alba Iulia.

Din păcate, nu s-au schimbat și concepțiile, mai ales a politicianilor unguri „care s-au urcat azi în spatele lor”, cum spunea același Emil Dadea. Acel „azi” de atunci se pare că a devenit ceea ce filologii numesc „prezentul etern”, fiindcă este tot atât de actual ca și atunci, dacă nu cumva mai mult chiar.

Urmașii celor de atunci trăiesc acum într-un stat democratic, în care „libertatea gândirii și a opiniilor și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngădite sub nici o formă” (Art. 29(1) din Constituția României), așa că nu au nicio frică că li s-ar putea întâmpla ceva, astfel că profită din plin de drepturile democratice pe care le au, cu atât mai mult cu cât aceeași Constituție prevede că „Statul recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor et-

nice, culturale, lingvistice și religioase” (Art.6(1)).

La toate acestea se mai adaugă și marea realizare din vremurile noastre, aceea de a trăi într-o Europă unită, în care popoarele au ales calea conviețuirii pașnice, uitând vechile dispute care au condus, numai în secolul trecut, la cele două mari conflagrații mondiale, cu zeci de milioane de vieți omenești jertfite pentru dorințele nesăbuite ale unor minți bolnave de mărire și de stăpânire a lumii.

Din păcate asemenea minți bolnave, bătute, mai ales, nu de glorie ci de fantomele trecutului, pe care doresc, cu orice preț,

să le reînvie, chiar dacă ele au devenit de multă vreme niște schelete îngropate în adâncurile istoriei.

Astfel, am citit, nu demult, în publicația „Europai Ido” (Timpul Europei) nr.10/2011, care apare la Sfântu Gheorghe, un titlu care m-a uluit: „FĂRĂ EVREI”... Nesemnăt! Din conținut, cititorul își poate da ușor seama că el aparține unui individ (nu știu dacă este ziarist de profesie, sau poate doar unul ocazional) din Ungaria, călător, ca mulți alții care se plimbă nestingherit prin Transilvania, „mai exact pe Pământul Secuiesc”.

În timpul acelei preumblări, individul a avut parte numai de bucurii, trăite în urma unor constatări pe care nu a ezitat să le și scrie, după cum nici cei de la „Europai Ido” nu au ezitat de a le da publicității. Una dintre acestea este aceea că „nu am văzut nicăieri evrei. Am văzut unul singur, însă și acela era turist la Lacul Ursu”. Cele scrise în continuare ne aduc în față imaginea unui antisemit înrăit, un individ cu mintea bolnavă, ancorată în ideologia rasistă, care a stat la baza politicii național-socialiste a lui Hitler, unul dintre cei mai mari criminali ai lumii!: „Și din acest punct de vedere mi s-a întregit în minte imaginea: nu există evrei, ca atare nu îi divizează nimeni pe maghiari. Nu există evrei, ca atare pătura maghiară conducătoare poate valida cu adevărat interesele

maghiare. Nu există evrei, prin urmare nu există liberalism, nu există propagandă împotriva familiei și a națiunii (...) Nu există evrei – nu are cine să-i întărească pe maghiari; nu are cine să folosească holocaustul ca muniție politică, nu are cine să-i fure.

Evreii nu se pot strecura printre ei deoarece sistemul imunitar al comunității maghiarilor-secui este puternic. Nu se poate strecura vreun trădător printre ei deoarece îl recunosc imediat și îl excomunică (...)

Visam la un moment dat ce frumos și drept ar trăi Ungaria fără evrei. Presupuneam cât de bine s-ar valida interesele maghiare dacă ar exista o hegemonie a maghiarimii, cât de direcți și firești ar fi oamenii unii cu alții, cât de bine am putea trăi și cât de bine am vedea lucrurile.

Și iată aici o mică Ungarie fără evrei: Pământul Secuiesc. Unde din venituri mai mici și sub o presiune naționalistă românească, oamenii trăiesc bine. Abia acum văd cu adevărat cât a distrus la noi și printre noi puterea evreiască media, economică și politică. Acum văd cât de avansați am fi dacă nu ar exista evrei printre noi sau dacă cel puțin nu interesele lor s-ar valida peste tot.”

Asemenea idei nu pot să se nască decât dintr-o concepție bolnavă, rădăcită, rămasă ancorată undeva în trecutul cel mai negru al Europei moderne, când milioane de oameni

nevinovați au plătit cu viața apartenența lor la o anumită rasă, iar fumul furnalelor din „lagărele morții”, precum Auschwitz-Birkenau, anunța lumii desfășurarea cu succes a „soluției finale a problemei evreiești în Europa”!

Nu este singura sa bucurie pe care individul a trăit-o pe „pământul secuiesc”, acea „mică Ungarie fără evrei”, ce se află în mijlocul României. Aici el a mai descoperit, cu satisfacție, că secuii „au coloană vertebrală. Au conștiință națională, sentiment al solidarității. Se solidarizează și de joacă împreună autoritățile române (...) Opresiunea română i-a unit”

Să ne mirăm oare că asemenea idei apar într-o publicație extremistă de limbă maghiară, în redacția căreia trieste și își desfășoară activitatea nestingherit un adevărat „cuib de viespi”, care nu ezită să-și expună în scris, în articolele scrise, ura sa împotriva „puterii române de ocupație”, ura sa față de „invadatorii pământului secuiesc, unde noi suntem locuitorii băștinași”, iar „asupritorii noștri își clădesc planurile de nimicire a maghiarilor pe indiferența noastră”!

AntiClujul

George Bara

Eroii cărții „Orașul Damnat” de frații Arkadi și Boris Strugatsky porniseră în căutarea anti-orașului și se regăsiseră pe sine, mânăți tot timpul de o curiozitate a ceea ce este ascuns dincolo de zidurile orașului unde se experimentau noi ordini și reguli sociale, fără să găsească vreodată vreun „antioraș”. Noi nici nu ne-am regăsit pe noi, în schimb am găsit antiorașul, antiClujul. Dincolo de speculațiile legate de motivele reale ale arestărilor răsunătoare din Cluj-Napoca din ultima vreme, culminând cu reținerea edilului șef, rămâne doar o tristețe profundă de toamnă. Am stat ieri până la ora 1 noaptea urmărind canalele de știri care dezbăteau reținerea lui Sorin Apostu de către DNA. Teorii peste teorii, strategeme ale lui Traianozaurus Rex versus acțiuni oculte ale USL. Și știți la ce concluzie am ajuns? Nici nu contează. Ce contează cu adevărat este că orașul Cluj-Napoca, din punct de vedere mediatic și politic, a dat acestei țări doar furăciuni, hoți și politrucii. De la experimentul Caritas, la Banca Dacia Felix, la dosarul Gazeta, la jafurile de bănci și benzinării nesoluționate de poliție, la politienii locali impolcați în dosare de prostituție, la foștii prefecți care omoară copii pe trecerea de pietoni, la un primar devenit cel mai prost prim-ministru din istoria modernă a României, un primar pus pe organizat scenete stupide antiungurești, la mangnați locali care distrug parcuri cu buldozerul,

la vicepreședinți de consilii județene și primari care iau șpagă de la foști ziariști. Asta e imaginea actuală a Clujului, acumulată în ultimii 20 de ani, de care nu ne putem ascunde și ne îmbracă ca o haină murdară.

Politicienii vin și pleacă. Azi îl leagă pe unul, altul și mai hoț îi ia locul. Deci nu trebuie să ne bucurăm exagerat de arestarea unora, atâta vreme cât nu justiția își spune cuvântul, cu onealta, scula DNA, aflată în mâna lui Băsescu. Mai bine stăm un pic și ne gândim: cine a inventat antiorașul ăsta și cine ne ține orbi într-un oraș devenit capitala Ardealului a hoțiilor? Pentru că deja am ajuns să nu mai putem spune cu mândrie că suntem clujeni sau ardeleni. Dacă până mai ieri spuneai clujean și se înțelegea român molcom, primitor și onest, acum spui clujean și se înțelege Boc și șpagă.

Evident, nu s-ar fi ajuns aici fără munca susținută a unor grupuri care nu au pierdut Clujul din mână nici după 1989, fără ajutorul mafiei politice, a mafiei din poliție și SRI, care au orchestrat și acoperit marile tunuri financiare și imobiliare care au născut liderii politici și economici ai acestui oraș. Nici unul din ei nu făcut vreun leuț onest, vă pot garanta ata, fie că acum e acționar la vreo bancă, fabrică, televiziune sau club de fotbal. Și tot o muncă constantă au dus și gornistii de serviciu, jurnaliștii clujeni. Când ați citit ultima oară vreo investigație politică în Cluj-Napoca sau când ați vizionat vreo emisiune în care cei care „combat” cu sărg nu trăiesc din contracte cu autoritățile locale? Această muncă constantă de a mătura gunoii

sub preș ne-a adus în ultimii ani o falsă liniște sufletească și o ipocrită apreciere de sine. Și în acest timp, Clujul real a început să iasă la suprafață de sub Clujul scorojit, iar o dată cu plecarea ING Operațiuni și Nokia am primit o binemeritată palmă. Clujul utopic, pe care îl vedem în ziarele de doi lei și trusturile de știri din Cluj, a început să nu mai existe. Și servilismul exagerat al presei clujene, determinat de contracte ascunse de sponsorizare cu Consiliul Județean și Primăria, a adus doar deservicii acestui oraș și a creat, în fapt, antiorașul. Gândiți-vă doar că oamenii lui Boc cad unul câte unul, iar toate fondurile de la guvern care au permis construcția centurii sau a stadionului se vor opri brusc când Emil Boc va fi schimbat. Iar următorii miniștri vor privi Clujul ca o gaură neagră unde s-au pierdut o mare parte din banii de la buget, pentru ca anumiți șpagari locali să își construiască 7 case, terminate în tandem cu unele proiecte publice.

Nu căutați motive, nu încercați să vă băgați în mintea lui Daniel Morar sau a lui Traian Băsescu, pentru că nu are sens. Scenariu este o boală profesională și nu trebuie să ne afecteze. Poate că a venit vremea să căutam vinovații din planul doi și trei, cei de acasă, cei pe care îi citim și ascultăm zilnic, cei care ne-au mințit constant pentru câțiva lei de mulți ani, cei care au creat acest antiCluj pe care nu vrem să-l mai văd nici prin geam.

Deriva politică

Aurel Brumă

Democrația noastră bugetară atât de hulită de Titu Maiorescu și P.P.Carp exemplifică, la mai bine de un secol, ipoteza transformării acesteia în totalitarism, palidele opoziții ale jumătății aparținente castei politice unice, așa zisa opoziție, asigurând cuiele de bătut capacul coșciugului unor decizii care, sub parfum european, restaurează revolte și păguboase geo-politici de bazar, miza fiind, sigur, mai puțin binele comunitar și mai ales, înlăturarea unor posibile disfuncții în formula de guvernare ce se vrea înveșnicită. Regiunile și regionalizarea, neclar și tembel argumentate ca primă necesitate de racordare la suflul lumii moderne sunt identic egale țipetelor de ciori care anunță schimbarea vremii în mai rău, regionalizarea nefiind decât o inversare de lectură a prevederilor constituționale sau, ca revers, un prolog bășcălios la ce va să urmeze: punerea pe un pat procustian, micșorat cu osârâdie, a multora dintre prevederile constituției statului de drept care este România. Mult mai subtili, cum se cred a fi trompetiștii pe solfegii garantate de tot felul de consilieri bine îndopați în cotețul puterii, mișcărilor diplomatice prin Serbia, clamarea întârziată a instituțiilor statului asupra drepturilor românimii din Valea Timocului la exprimarea identitară, rarele și confuzele apăsări pe butoane dintr-o armonică ministerială cu burduful spart în cestiunea românilor din Ucraina, Ungaria, nu sunt altceva decât exerciții pregătitoare pentru clamarea necesității unei federalizări, că, vezi dumneata, dacă noi le asigurăm (un iterativ nefuncțional) aia și aia alor noștri în afară, ar cam trebui să-i lăsăm și pe ălalți să le asigure alor lor autonomia profundă în teritorialitate, în x și y. Mai în clar e ca și cum mâine-poimâine ți-ar intra nu știu ce organ în apartament și ar decide că o cameră și o bucată de bucătărie devin spațiu vital pentru familia Kelemen, dreptul inviolabil asupra proprietății nefiind încălcat ci doar puțin restrâns. Și-mi aduc aminte de modul cum sub Dej s-a încercat rezolvarea problemei locuințelor prin silnica obligație a proprietarilor de imobile de a avea chiriași

sau, conform declarației oficiale de atunci, statul asigura un venit suplimentar prin chirii pentru proprietarii de imobile! Refuzul transfera problema pe dosariada trădării, dușmăniei de clasă cu finalitate la Canal ori în pușcării! Și cum rămâne cu “statul național unic și indivizibil”? Din altă perspectivă poate că e bine și așa. O astfel de imbecilitate se poate transfera într-o mișcare compactă, națională, de veto nu doar pentru reîmpărțirea administrativ-teritorială ci pentru anularea calității de “reprezentanți” a deputaților și senatorilor pentru simplul și normalul motiv că aceștia nu s-au consultat cu cei care i-au delegat ca “reprezetanți”. Dincolo de legalitatea sau ilegalitatea inițierii de referendum pe problema “reîmpărțirii administrative-teritoriale”, dincolo de procentul prezenței la vot, protestul copleșitor prin unanimitatea lui “nu” este un semnal clar al “înstrăinării” castei politice de realitatea națională, de cerințele reale ale populației. Una dintre aserțiunile restructurării teritoriale ar fi, în plan bugetar, micșorarea numărului de funcționari publici, compactarea instituțiilor de stat, etc. Sigur un astfel de demers poate fi de actualitate după parcurgerea unor alte etape ale strategiei administrative. Și mă opresc la un singur aspect: raportul dintre salariul minim pe economie și salariul/venitul multora dintre cei care, aflați pe funcții bugetare, asigură chiar și fără carnet de membru de partid cu plata cotizației la zi, sumele excedentare din campaniile electorale. Din câte mi-aduc aminte, nu știu ce document al partidului communist impunea “echitatea” prin raportul de 1 la 5 între salariul minim și cel maxim. Numă interesează suportul ideologic de atunci al acestei măsuri și nici dacă așa ceva s-a și aplicat. Dar sunt convins că acum, într-o structură economică falimentară, raportul de unu la 10,15,20 între venitul minim și cel al unor

“funcționari cu funcții” este de-a dreptul hilar și absurd. Mai mult, pe parcursul ultimilor 22 de ani au fost inventate noi și noi funcții/posturi la care venitul, se spune, este corelat cu similarii din țările U.E.!

Or, singurul comentariu este cel al jecmării bugetului public, al banilor care provin în principal din taxele și impozitele contribuabililor, cetățenii votanți dintr-o țară care, deși face parte din Comunitatea Europeană este foarte săracă. Iar etalonul de măsură, într-o astfel de țară, și mă refer la cheltuielile bugetare, nu poate fi decât incomparabil redus față de cel folosit în Franța, Anglia, Germania, Italia. Un raport al veniturilor de 1 la 5, 1 la 7 pe sistemul personalului bugetar ar fi redus de la sine și numărul funcționarilor, mulți dintre aceștia optând pentru activități particulare unde și cu o susținere din partea statului, o afacere bine condusă ar fi putut asigura un alt raport al veniturilor managerului și lucrătorilor, concomitant cu un surplus de bani direcționați spre bugetul public. Recontabilizarea efortului contributiv, asanarea surselor oficializate de supra-plată necuvenită unor funcții, mai ales în zona “imperială” a democrației bugetare, asigurarea unui raport corect între venituri pe baza presiunii date de barometrul social – acestea și multe alte obligatorii măsuri nu ar fi trebuit să lipsească din platformele electorale ale partidelor, din acțiunile guvernelor de până acum. Nu s-a vrut! Între cauză și efect parlamentarilor și reprezentanții puterii de orice culoare au ales manevra efectului, că dă bine și pe sticlă, una dintre cauzele acestei marginalizări europene a României fiind tocmai “casta politică” de la care derivă “marea derivă” națională. Și, în definitive, sunt convins că președintele Traian Băsescu avea dreptate spunând că numărul parlamentarilor este enorm de mare la o populație sărăcită și împinsă spre emigrare. Și 100 ar fi prea mulți într-un parlament unicameral. Din nefericire sau dimpotrivă, după atâtea derivate, în acest moment, partidele existente nu au acreditarea încrederii pentru a-și asigura reprezentarea în parlament. S-a mințit nesimțit de mult!

Nuți de la Pleșcoi și România lu' Băsescu

Victor Nafiru

Elena Udrea este unul dintre puținii politicieni români care știu să-și vândă imaginea. Călare sau pe jos, în bikini ori pe cărări de munte, lângă Băsescu la Cotroceni sau pe ulițele prăfuite ale unui cătun uitat de lume. Face la fel de bine politică în pantaloni mulați pe fese, pe tocuri de 15 centimetri, cu decolteul generos ori din studiourile pictori-alelor. Misoginii ar spune despre ea că este „lucrată” din foshop, mai ales sâni, care în realitate ar fi cam „lăsați”, că fără tehnicile noi de redare a imaginii, nu s-ar deosebi de o femeie sănătoasă, de la noi, de pe la țară. Alții merg mai departe, dându-și cu părerea că, fără Traian Băsescu, nevasta lui Cocoș n-ar valora în politica dâmbovițeană nici cât o ceapă degerată. Dacă e să-i dăm Cezarului ce e al Cezarului, Elena Udrea este mai mult decât o pată de culoare în politica postdecembristă. Ea nu a apărut peste noapte, născută din spuma mărilor și nici nu a fost scoasă din jobenul minune al lui Iosefini, ci a fost plămădită în laboratoarele de la Cotroceni, din intrigi și scandaluri provocate de ea, chiar în interiorul echipei aleasă să-l consilieze pe Băsescu. Nu au deranjat-o nici bârfele puse pe seama apropierei de președinte, și nici remarcile răutăcioase ale colegilor de partid. Și-a văzut de drumul ei, unul fulminant, și a avut grijă ca imaginea ei să pătrundă în toate casele românilor. Mai nou, apare în imagini lascive care ar putea sta la loc de cinste în ranițele militarilor români aflați în misiuni de luptă în afara granițelor țării. Pe rând, Nuți din Pleșcoi le întrușipează pe Cleopatra, Eva Peron, Jackie Kennedy, Margaret Thatcher și Madonna. Nu întâmplător a ales astfel de personaje puternice ce au făcut carieră în istorie. Și când spun acest lucru, mă gândesc la faptul că își pregătește terenul pentru alegerile prezidențiale din 2014. Cu răbdare, tenacitate și încredere în izbânda ei. Își cunoaște interesul, motiv pentru care e în stare de orice. Nu ar fi de mirare ca, într-o zi, să o vedem pe coperta unei reviste pentru adulți.

Ceea ce pentru unii ar însemna o stare de normalitate, pentru cei mai mulți ar fi dovada că obscenitatea din politica românească e departe de a-și fi arătat adevărata față.

Domnul Filat, unica noastră nădejde!

Traian Vasilcău

Îl admir de mai mulți ani pe domnul Vladimir Filat. Încă elev fiind, de pe băncile școlii din satul natal, am intuit că salvarea din criza politică, socială, culturală și economică a R. Moldova ca stat independent, liber, suveran și democratic va veni de la acest om, fruntaș al vieții publice, care e foarte activ, calitate înalt apreciată de tov. Vladimir Voronin, ce, sincer fiind, știe să laude rar și pe mai puțini. Pe timpul îndelungatei sale domnii, președintele Voronin l-a elogiat doar pe Tarlev, Lupu, Dodon, Greceanii și Roșca, iar după ce n-a mai fost președinte, pe umăr l-a bătut doar pe Filat. Și idolul meu Filat, și domnul lurie Roșca, spre deosebire de ceilalți politicieni enumerați, au o calitate exemplară: ei pentru nimic în lume nu pot trăda.

De aceea domnul Roșca a și fost felicitat de domnia Filat și Dodon cu prilejul celor 50 de ani de slujire cu devotament Patriei noastre—Republica Liberală Moldova.

Tustrei sunt ca niște frați, iar poporul apreciază în mod deosebit acest lucru. Sunt mai mult decât ferm convins că noi, moldovenii, de la origini și pînă azi, n-am avut un conducător mai bun, mai lucid, mai pragmatic și mai tolerant ca domnul Filat. Alt lider politic în locul lui de mult acționa în judecată toți ziaristi, analiștii și bloggerii din R. Moldova, care se vede că nu au altceva de făcut decât să lovească zilnic în domnul Filat, cel ce reprezintă pe deplin prea chinuitul popor moldovenesc, și astfel lovindu-se necruțător în domnul Filat, volens-nolens, se lovește, fără pic de rușine, și în popor.

Iar poporul, spre deosebire de domnul Filat, tocmai asta nu va tolera la nesfârșit!

P.S.:

Am scris acest material. L-am citit. L-am recitat. Mi-am tras o palmă la conștiință și am zis: „Doamne, ce lesne e să devii cameleon la români!”

Repetiții desuete

Ion Măldărescu

„Televizorul este un drog ce creează dependență și nu este mai puțin nociv decât opiul, heroina sau alt narcotic”.

Televiziunea este o modalitate subtilă de control a minții, la fel sau chiar mult mai nocivă pentru organism decât oricare alt drog. Drogurile constituie o amenințare la adresa ordinii sociale, televiziunea este însă un drog esențial care creează dependență, transformându-ne într-un fel de mutanți, alternându-ne nivelul de cunoștință și de conștiință, facilitându-ne evadarea din vicisitudinile realității cotidiene, în altele mult mai grave și deformatoare. Pentru noua metodă de spălare a creierelor, românii (dar nu numai ei) sunt hipnotizați folosindu-se tehnici subtile care, cuplate cu efectul televizorului asupra undelor creierului, fac să pară infantilă ingeniozitatea celor mai erudiți psihologi. Ce și-ar putea dori mai mult un guvern sau o altă organizație decât o masă de zombie ușor manevrabili?

În anul 2006, televiziunea postdecembristă – așa zis – Română și „liberă”... de noțiunea adevărului, a realității și a bunului simț, TVR 1, a „organizat” și a pus în scenă un serial de spectacole sub incitantul generic „Mari români”, menit să îndeplinească „misiunea imposibilă” de a selecta, în ordinea importanței, primii zece mari români din istoria neamului. Realizat și regizat execrabil – se pare, intenționat – cu comentatori neabilitați pentru astfel de judecăți de valoare, cercul televizat s-a străduit (și a reușit) să se situeze foarte departe de ceea ce sugera genericul. Moderatorii-prezentatori, „dotați” sub orice barem al profesionalismului – un fel de „maneliști” sui generis – au contribuit substanțial la eșec, astfel încât emisiunilor dedicate acestui subiect să li se potrivească mănuașă binecunoscutelor reclame de bălci: „Pe afară-i vopsit gardu’... înăuntru-i leop-

ardu’...” În locul unor prezentări sobre, echidistante și documentate, spectatorii din întreaga lume au asistat la o bufonerie de proastă, de lamentabilă factură.

Complăcându-se în jocul murdar al parodierii a tot ce înseamnă noțiunea de ROMÂN, unii pretinși intelectuali s-au prostituat fără jenă în văzul a milioane de spectatori, documentarele lor din categoria „Opera de trei parale” descalificându-i din start. De ce revin după atâția ani asupra contestatului sondaj televizat?

Pentru că în ultima vreme spectacolul s-a repetat, dar la o altă scară, cu un alt raport, cu alt scenariu, cu altă regie și cu alți actori. De la microfonul înaltei instituții, a doua clădire ca mărime din lume – construită din ordinul și sub directă supraveghere a primului președinte al țării – numită astăzi Parlamentul României, ultimul fost rege Mihai a dat un nou spectacol. Piesa de teatru a avut ca spectatori, alături de băștinașii-aplaudaci ai clădirii, o serie de purtători de titluri nobiliare, un fel de „floarea cea vestită a Apusului”, aduși cu arcanul de, mă rog, așa-zisa, „Casa Regală a Republicii Românie”. Dacă în 2006 nu am avut timpul necesar pentru a viziona toate reprezentările sfertodocte din serialului celor zece pentru România, acum răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare de sunetele greu articulate ale unui om ajuns la vârsta senectuții. Vocea vorbitorului și sunetele emise pe o frecvență puțin accesibilă auditorului și auzului meu, au atins pragul unei perceptibilități extreme de incoerente.

Din păcate, Senectutea Sa nu și-a purtat, o dată cu anii, și bagajul demnității pierdute în urmă cu 67 de ani, iar despre conținutul mesajului – nu tocmai original, cum se afirmă cam prin toate mediile – nu voi comenta, ar fi de prisos. Să fi fost un act de les-ex-majesté? Las pe alții mai avizați decât mine să răspundă, dar e păcat să-ți bați joc de un om în etate. Spectacolele-circ din 2006 au fost grotești. Documentarul despre Ștefan cel Mare a fost stropit abundant

cu ketchup de către însuși autorul-interpret, chipurile, pentru redarea aspectului „sângeros” al luptei, același personaj pufându-și, printr-un pai, fumul de țigară asupra machetei cu soldați de plumb. În înalta sa ne-înțelepciune, maestrul a crezut că va reda mai sugestiv atmosfera bătăliei de carton.

Am rămas cu un gust amar. În făcătura cu pretenții de film documentar despre Mareșalul Ion Antonescu, istoricul-„avocat al apărării” mareșalului (etichetat astfel de

către prezentatoare), s-a comportat lamentabil da capo al fine, asemănându-se până la identificare, cu „avocatul apărării” din procesul-simulacru al Ceaușeștilor. „Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!” El a reușit astfel să interpreteze celebra „arie a calomniei”, nu la fel de talentat ca Don Basilio, dar la fel de calificat ca Bărbierul din Sevilla. În cazul său, marea minciună rămâne doar „adevărul lui”, trunchiat și scos din contextul evenimentelor vremii. „Machiavelisme” fac parte integrantă din contemporaneitate, nu-i o noutate pentru nimeni. Nu exclud posibilitatea ca spectacolul să fi constituit proba pentru ocuparea fotoliului de șef al diplomației românești, oferit ulterior. Vă mai amintiți, cred, de acel „Yes-man”, campion al gafelor de pe scena internațională.

Un alt istoric-comentator-făcător-de-documentare pomenea, cu același prilej, de cunoașterea „în întreaga lume” a „românului” neaoș, Richard Wurbrandt. Dacă s-ar fi efectuat un sondaj, risc aprecierea că nici 0,01 la sută dintre români nu auziseră până atunci de personaj în discuție. Concluzia logică: lista nu a fost

constituită după voturile telespectatorilor, ci la „comandă”.

Ca să înscrii în lista primilor zece mari ROMÂNI un alogen-flotant pe meleagurile românești, un profitor al învățaturii de la școala kominternistă moscovită și al oportunităților prilejuite de „răsturnarea situației”, un om care nu a făcut nimic pentru români, este nevoie de mult tupeu; dar nu el este de vină.

Așa or fi glăsuț „indicațiile prețioase” venite din sfere străine de interesele neamului românesc (ca și personajul în cauză). Am remarcat atunci pe Internet următorul comentariu: „Tocmai am văzut emisiunea TV de joi seara despre Mari români cu «confruntarea» Eminescu – Wurbrandt. Până la urma Florin Iaru – unul dintre prezentatori – și-a călcat pe suflet și a afirmat: „... cvasitotalitatea voturilor pentru pastor vin din U.S.A. și anume de la câteva comunități penti-costale, în care probabil marea majoritate a «fraților» nici măcar nu știu unde e România pe hartă.” Cum o fi aflat, nu știu, dar n-am spus-o eu. Ca să introduci un astfel de personaj în lista MARILOR ROMÂNI, ignorând martiriul lui Constantin Brâncoveanu, mi se pare de-a dreptul o mârșăvie, o insultă nemeritată la adresa poporului. Să așezi pe românul Mihai Eminescu în aceeași balanță cu „românul” temporar, Richard Wurbrandt, mai mult decât atât, acesta să-i devanseze ca poziție pe Mihai Viteazul, pe Mareșalul Ion Antonescu, pe Alexandru Ioan Cuza, pe Mircea Eliade, pe Constantin Brâncuși și de ce nu, pe Nadia Comăneci (i-am numit numai pe cei din lista finală), mi se pare absurd, incalificabil. Dintre cele vizionate, doar documentarul actorului Mircea Diaconu s-a înscris în decența obligatorie, ce se impunea față de marile personalități ale istoriei românilor, cu „luminile” și „umbrele” lor. Îmi amintesc un fapt foarte „curios”, constatat atunci când am încercat să votez pentru unul din cei zece. Am sunat la numărul de telefon indicat pe ecran și... surpriză –

robotul mi-a comunicat: „Post telefonic deranjat temporar”.

Crezând că am greșit, am format numărul de mai multe ori, de fiecare dată am primit aceeași replică. M-am așezat în fața tastelor, dorind să transmit votul la adresa electronică afișată pe ecranul televizorului. Ce credeți? După ce am scris adresa, mi-a apărut anunțul „pagina este în revizie”. Ce ghinion pe capul meu!?! Mă întreb câți vor mai fi fost în situații similare? Acestea se petreceau în timp ce pe ecranul televizorului, procentele „votanților” se modificau cu rapiditate... no comment! În vara acestui an, 2011, odată cu rememorarea celebrului ordin al Mareșalului Ion Antonescu „Ostași, vă ordon: treceți Prutul!”, s-a declanșat o încrâncenată și desuetă campanie pro-monarhistă. Senectutea Sa, „Mihai-și-atât”, dispărută vreme de decenii din viața românilor, a fost adusă în atenția lumii ca o veche piesă de muzeu, arătată precum „Cloșca cu puii de aur” și urcată pe un tron imaginar.

Copil fiind, „Majestatea sa” a fost condus de alții, acum, în a doua sa copilărie, istoria se repetă. Chiar dacă mă repet, nu comentez respectul datorat unui om aflat la vârsta senectuții, ci nemeritatele elogiilor aduse unui fost monarh, neloyal neamului românesc. Trăim într-o lume nouă, doar că nu este nici mai bună, nici mai sănătoasă decât cea dinainte. De fapt, ea începe să semene din ce în ce mai mult cu „vremurile întunecate”, cu gloate de analfabeți care se supun autorității unui nou tip de „lumiști”. Cercul organizat de instituția publică TVR, plătită din taxa impusă contribuabilului român este de neacceptat.

Prin prestația sa, Parlamentul României și posturile naționale de televiziune au demonstrat și în 2006 și în 2011, că nu sunt decât noi instrumente de spălare a creierelor și de îndobitocire premeditată a românilor.

(Re)Găsirea Nașului

Traian Vasilcău

În sfârșit... am revenit... Timp de o săptămână fost-am răpit de forțele înarmate ale Întunerului, în Palatul căruia am devenit ostatic de neprețuit. Acolo, pot acum să vă spun, parola de salut era „Reșetnikov”, iar formula de mulțumire „Veșnic Filat!” Și-ntr-acei doi trandafiri inegalabili – biată, ostatică, viața mea! Când mi se făcea strașnic dor de Voi și de Libertate, brusc apărea la ușa izolatorului meu un temnicer.

- De ce vi se face dor din nou? - poruncitor, mă-ntreba.

- De Reșetnikov, bineînțeles, – înfricoșător răspundeam. Și temnicerul, satisfăcut de ce-i era dat să audă, în Nicăieri dispărea. Când mi se făcea teribilă foame ori sete năprasnică de Adevăr, – nebunește sciam.

- Pentru cine scrii? – tromboniza de-ndată în fața ochilor mei temnicerul.

- Pentru Filat, evident, pentru cel de l-a demis pe Gheorghe Mihai din divanul Securității moldovenești și acum și-a (re)găsit nașul...-răspundeam.

- A-a-a, da, asta se poate, las-să știe lumea că nașul lui adevărat nu-i pd-istul Anatolie Ghilaș, ci numai și numai Voronin, scuzați,

Reșetnikov, vrut-am să zic, desigur...

- Exact! Să trăiți!

Și cititorul gândurilor mele dezarmate se retrăgea fericit pentru un timp, lăsându-mă în pace să scriu. Nu și să public cele scrise vreme de o săptămână. Ceea ce m-a făcut să meditez profund la unele lucruri.

Și așa, precum majoritatea absolută a ziariștilor și analiștilor politici instrucți de Institutul cadrelor de partid „iSIS-Viitorul”, am bătut cu-nfrigurare-ntr-o noapte la ușa dinspre Fabrika lui Filat... Zadarnic am tot bătut...

...Și-n zori de zi am reizbucnit în Lumină!

